

Mijn naam is Sherida Zorg, sinds juni 2019 werk ik bij het Rijksmuseum als manager Diversiteit.

Dat houdt in dat ik er voor moet zorgen dat wij als museum onze missie waarmaken door er voor en door iedereen te zijn. In opdracht van de directie richt ik me in eerste instantie op de diversiteit onder het personeel. Hoe divers zijn we op de verschillende afdelingen en in de verschillende functies en hoe kunnen we nog beter gebruik maken van elkaars perspectieven, inzichten en ervaringen? Dit is een leuke opdracht die me in gesprek brengt met velen en zowel mij als de ander nieuwe inzichten geeft.

Naast mijn werk zorg ik samen met mijn man, Ramon, voor onze 2 zonen Donovan en Nigel. Verder doe ik aan handbal waar ik me normaal gesproken 3 x per week bij uit kan leven. Maar nu even niet.

Het schilderij van Simon Maris "Isabella" spreekt mij erg aan. Het is (weet ik nu) een van de weinige schilderijen van een zwarte vrouw in het museum.

Voor mijn overstap naar het museum ontving ik een afbeelding van Isabella van een collega. Ik vond het gelijk erg mooi. Een onschuldig zwart meisje met een mooie jurk, een hoed en een waaier in haar hand dat me niet aankijkt.

Ze doet me denken aan mijn zusje, Maris, kort voor Marisca. Ik vroeg me af hoe zij geleefd heeft, in vrijheid of in slavernij? Heeft ze geluk en liefde gekend of vooral vernedering, dienstbaarheid, mishandeling, misbruik? Heeft ze zichzelf kunnen ontwikkelen of werd haar dat verboden? Uit welk land zou zij afkomstig zijn, net als ik via een Afrikaans land (voorouders) uit Suriname om vervolgens te belanden in Nederland?

Omdat ze langs me heen kijkt kan ik haar ogen niet zien en niet inschatten of ze in pijn en verdriet leefde. Ik zie in elk geval geen onbevangen vrijheid in haar blik.

Ik hoop dat ze een goed leven had, met liefdevolle familieleden om haar heen.

Als het zou kunnen zou ik haar naar me toe willen halen, opnemen in mijn gezin en haar het leven geven dat wij onze zonen geven. Vrijheid, warmte, liefde, geborgenheid, zekerheid, mogelijkheden, zelfbeschikkingsrecht.

Veel vragen roept Isabella bij mij op. Dankzij Lisa Lambrechts (conservator in opleiding) is haar naam, na diepgravend speurwerk, boven water gekomen. Ze is niet meer het anonieme negerinnetje zoals ze ooit genoemd werd. Ook hangt ze sinds kort weer in het museum. Ik ben er gelijk naar toe gegaan om haar "in het echt" te bewonderen. Ik hoop dat ze lang blijft hangen en dat haar verhaal boven water komt. Hopelijk is het vele malen mooier dan ik vrees.

